

NEJHRŮZNĚJŠÍ TAJEMSTVÍ JSOU TA,
KTERÁ UKRÝVÁME SAMI PŘED SEBOU

KONČINY

A. S. HATCH

motto thriller

Končiny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

A. S. Hatch
Končiny – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KONČINY

A. S. HATCH

Praha 2021

Přeložila Barbora Klasová

Věnováno Tarryn

*Nepíšu tento dopis proto,
abych zasel hořkost do tvého srdce
ale abych ji vyrval z toho svého.*

Oscar Wilde, De Profundis

1

VICTORIA

Srpen 2033

Milá Lucy,

děkuji ti za dopis a za fotografii, kterou jsi mi poslala. Jsi přesně tak krásná, jak jsem si tě představoval. Pověsil jsem si tvou fotku na zeď.

Než se osobně setkáme – *pokud* se vůbec setkáme –, chtěl bych tě varovat. Moc se nepodobám muži, kterého jsi možná viděla v novinách. Uběhla strašně dlouhá doba od chvíle, kdy se to stalo. (Vážně už je to celých šestnáct let?) Teď jsem o něco těžší a ta hustá kštice černých vlasů dávno vzala za své. Nerad bych tě šokoval svým vzhledem, proto taky přikládám svou současnou fotografii. Samozřejmě neočekávám, že by mohla skončit u tebe na zdi.

Často jsem si představoval, jaké by to bylo, kdybych tě mohl vidět, kdybych si mohl poslechnout, jak žiješ, co jsi za člověka, jaké máš sny – a obavy. V jádru duše jsem ale nikdy nevěřil, že by se to

opravdu mohlo stát. Musel jsem si tvůj dopis přečíst několikrát za sebou a pokaždé jsem čekal, že tvá slova z papíru zmizí. Ona tam ale pořád jsou.

Za poslední léta mě kontaktovala celá řada lidí, hlavně novináři, různí blogeri, jednou dokonce i scenárista, všichni chtěli vědět, „co se doopravdy stalo“ v té chatě, přitom jim nešlo o nic jiného, než abych jim potvrdil, co už dávno slyšeli. Vyptávali se na Ruby. Taky na Končiny. Na to, jak probíhalo soudní líčení. Házel jsem jejich dopisy do koše. Ty jsi mi ale položila docela jinou otázku. Zeptala ses mě, „kdo doopravdy jsem“. A já jsem uvěřil, že si chceš skutečně poslechnout mou verzi příběhu.

Muselo pro tebe být těžké mě tímhle způsobem kontaktovat. Dovedu si představit, že ses o mně doslechla už spoustu věcí. Předpokládám, že sis o mně i některé informace vygooglila. V každém případě jsem ti strašně vděčný, že jsi mi i přes to přese všechno napsala. To, že chceš slyšet moji verzi příběhu, dokazuje, že máš smysl pro spravedlnost. A že vůbec uvažuješ o možné schůzce, mi připadá jako hotový zázrak. Chceš znát fakta, než mě odsoudíš. Těžko bych tě mohl žádat o férovější přístup. Beze všeho ti je dám. Ať už tím posloužím svým vlastním cílům nebo nikoliv, až dočteš můj dopis do konce, zjistíš, „kdo jsem“. A budeš mít možnost se sama rozhodnout.

Takže kdo doopravdy jsem?

Mohl bych začít rovnou od tohoto stolu. Od jeho nohou, jež se směrem dolů zužují, od precizně pospojovaných dílů tvořících dokonale hladký povrch, od dřevěných kolíků a hřebíků, které to všechno

drží pohromadě. To celé je moje vlastnoruční dílo. Vydělával jsem si na živobytí tím, že jsem vlastníma rukama vyráběl nábytek, který jsem následně prodával. Teď to dělám především proto, že mě to baví. Mám rád, jak každý druh dřeva specificky voní. Miluju ten pocit, jak se s každým pohybem hoblíku drsný povrch uhlazuje. I šeleštění hoblin pod mými podrážkami. A neskutečnou jemnost pilin.

Několik posledních měsíců vyrábím miniaturní šperkovnici pro Gordona, vlastně pro jeho ženu k padesátinám. Trochu se zdráhám nazývat ho svým přítelem, i když bych řekl, že za ta léta se jím svým způsobem stal. Jeho žena si do ní bude moct ukládat náušnice a náramky a všechny další drobnosti. Je to už dávno, co jsem žil s nějakou ženou, ale dodnes si pamatuju, jaká to byla katastrofa, když se všude povalovaly všechny ty Victoriiny drobnosti. Hodně jsme se tomu s Gordonem nasmáli. Dnes v noci nechám zaschnout poslední vrstvu šelakové politure. Bude se lesknout jako zrcadlo.

Pracuju taky na něčem pro tebe. Na takovém drobném dárku. Dám ti ho, pokud se rozhodneš mě navštívit. Ale měla bys vědět, že jsem perfekcionista – jestli mě necháš příliš dlouho čekat, je možné, že ho budu tak dlouho smírkovat a leštit, až z něj nezbuďe vůbec nic. Řekl bych, že podobné je to i s láskou, nemyslíš? Člověk zpozoruje věci, které ho znervózní nebo ho přímo iritují, jako třeba fazeeta, která se neleskne na světle tak, jak by měla, nebo hrbolek, který ucítíš, když přejedeš prstem přes hranu. Hned sáhneš po smirkovém papíře a začneš leštit, dokud se ta nedokonalost nepřetaví v jemný prach. Anebo to odsekneš a začneš nanovo.

* * *

Victorii jsem potkal v baru na Štědrý den roku 2010. Najednou se vyloupila z houfu vlnících se těl. Zamířila přímo ke mně a s úsměvem na tváři mě objala kolem krku. Na to, abychom si něco řekli, tam byl až příliš velký hluk. Ostatně mluvit nebylo třeba. Tančili jsme spolu. Úplně jsem ztratil pojem o čase. Pamatuju se, jak blikající světla barvila její kůži narůžovo nebo namodro. A jak byla její pokožka jemná. Vlasy jí voněly po kondicionéru. Byla krásná. S dlouhými rovnými popelavě blondatými vlasy. Pár dnů po Vánocích, zadýchaná a polonahá v suterénu domu u svých rodičů, mi prozradila, že je sestra na zubním. Páni, řekl jsem, a já jsem tesař. Ježíš byl taky tesař, poznamenala. A od té chvíle jsme tvořili pár.

V následujícím roce jsme každou chvíli, jak jen to bylo trochu možné, trávili spolu. Victoria se hodně sblížila s mou matkou Ivy. Ty dvě si hned padly do oka.

Následující Vánoce jsme se s Victorií odstěhovali z domů svých rodičů do malého půldomku ve Smaragdové ulici. Samozřejmě jsme si ho jen pronajali, ale měli jsme to tam moc rádi. Získali jsme díky tomu nezávislost. Z garáže se stalo mé království, moje dílna. Jediným originálním kouskem nábytku v domku byl dubový konferenční stůl s boční přihrádkou na časopisy, který jsem vyrobil pro svou matku. Vrátila mi ho nedlouho po našem nastěhování se slovy, že je to jediná věc, kterou jí odkázala tchyně. *Vždycky jsem tu mrchu nenáviděla*, pronesla s pohledem upřeným na stůl, jako kdyby to byl její hrob propadající se do země. Když jsem jí připomněl, že stůl jsem vyrobil já, chvíli na mě zírala prázdňými očima. V té době jsme ještě nevěděli, že se

u matky v důsledku mnohočetných infarktů rozvinula demence a za pět let bude po smrti.

V našich životech se mezitím zabydlela příjemná každodenní rutina. V neděli jsme jezdívali mou dodávkou (volkswagen transporter) na návštěvu k Victoriiným rodičům a potom na oběd k mé matce, která po smrti Franka, svého druhého manžela, žila sama.

Oba jsme s Victorií byli velice vášniví (doufám, že ti nevádí, že se o tom zmiňuju) a často jsme se milovali. Náš vztah mi dával všechno, po čem jsem toužil. V té době jsme si dokonale rozuměli. Nikdy jsme se o nic nepřeli. Ani jsme se nehádali. Toužil jsem po jediném: aby byla šťastná. A myslím, že v té době jsme byli šťastní oba.

Jednou v sobotu mě Victoria zatáhla do obchodu s domácími mazlíčky, abychom se podívali na štěňata, a rozplývala se tam nad kníračem.

O pár týdnů později zastavila před domem dodávka. Nečekal jsem žádný balíček, tak jsem si jí nevšímal. Jenže vzápětí se rozezněl zvonek u dveří.

Když jsem Victorii vyzvedával z práce, nezmínil jsem se o záhadném balíčku, který jsem nechal stát v zadní místnosti. Při pohledu na zakrytou klec vykřikla nadšením. Dal jsem jí ruku přes pusku a ukázal na visačku, kterou na klec pověsil majitel obchodu.

Ahoj, jmenuju se Oscar.

*Zatímco si budu zvykat na nový domov, nedělej prosím aspoň
čtyřicet hodin žádné hlasité zvuky a aspoň týden
mě prosím nevystavuj umělému osvětlení.*

Victoria se mi vrhla kolem krku. Jak už jsem říkal, záleželo mi hlavně na tom, aby byla šťastná. A když byla šťastná ona, byl jsem šťastný i já.

Následujícího rána jsme klec odkryli. Byl tam. Načepýřený a zelený. S maličkým zobáčkem podobajícím se kusu seříznuté mrkve. Oči jako dva černé korálky. Špičaté zářivě modré letky na křídlech. Ne větší než kos. Oscar, papoušek mniší, stál na bidýlku, a zatímco se k němu Victoria opatrně blížila, nakláněl hlavu ke straně.

„Líbí se ti?“ zeptala se s tváří přilepenou ke kleci. Působilo to, jako kdyby se ptala Oscara, jestli je se mnou spokojený.

V následujících několika měsících učila Victoria Oscara zvedat ze stolu malé klacíky, pohupovat se nahoru a dolů a točit se v kruzích za jejím prstem, který mu držela nad hlavou, takže to vypadalo, jako by spolu tančili. Jenže nedlouho po tom, co k nám Oscar dorazil, přestal vycházet z klece ven. A když se Victorii náhodou podařilo přemluvit ho, aby vylezl, otočil se k ní zády a lhostejně zamířil někam jinam. Jednou v noci mi řekla, že si myslí, že je Oscar deprimovaný a že bychom si měli pořídit ještě jednoho papouška. „Potřebuje kamaráda!“ prohlásila vážným tónem a upřela na mě oči, zatímco si k srdci tiskla iPad. Mně připadalo, že je naprosto jasné,

jaký má Oscar problém. Stačilo se na něj podívat a bylo evidentní, že sem nepatří. Přestal ho bavit život. Prostě to vzdal a žádný kamarád ho nemohl zachránit. Jenže to by nebyla Victoria, aby to nechala jen tak. Podle ní totiž neexistoval žádný problém, který by neměl řešení. Problém se zuby? Stačí si je nechat spravit. Problém s exotickým ptákem? Stačí ho vyléčit. Nějaký problém se životem? I to se musí dát napravit.

Tak jsme koupili Afreda, dalšího papouška mnišího. Nedlouho potom, jednoho pátečního rána v lednu roku 2013, Oscar umřel. Victoria se ho nechtěla ani dotknout. Odešel jsem do zadní místnosti a přiblížil se ke kleci s utěrkou v ruce. Alfred seděl uprostřed bidýlka. Ubohý Oscar ležel v rohu jako odhozená hračka. Jako atrapa. Falešný papoušek, kterého jsme koupili pro pobavení toho opravdového. Pohřbil jsem ho na zahradě za domem.

Poté ztratila Victoria o Alfreda veškerý zájem. Říkala o něm, že je vrah. Zabijáckého Alfreda jsem měl teď na starosti já.

Ve Victoriině životě se objevilo prázdné místo. Možná se neobjevilo, možná to bylo totéž prázdné místo, které měl vyplnit Oscar. Byla skleslá. Smála se jen málokdy. Zato hodně času trávila na Googlu. A taky na Facebooku. Začala mi ukazovat fotografie dětí, které jsem neznal. Kdykoliv se jí zmocnil stesk, netečnost a bezradnost, ponořila se do hlubin internetu. Vypadalo to, jako kdyby měla iPad přilepený k ruce, jako kdyby to byla kapačka, kterou s sebou nosí po domě, aby si mohla pouštět rovnou do žíly potřebnou dávku otupující drogy. V noci ležela otočená k nočnímu stolku, z nějž vystupovala přízračná zář, zatímco iPad, který na něj odložila, přijímal a vydával svá tajuplná data. Když se probudila, nebyl jsem to já, ale

iPad, po kterém šátrala rukou. Sdělovala mi novinky ze společenských rubrik. Ukazovala mi obrázky celebrit. Luxusních domů. Nabídky přístrojů a spotřebičů, které jsme nepotřebovali. Lázeňských procedur, které jsme si nemohli dovolit. Pořád něco hledala. Jako by však nevěděla co. Jednoho večera zničehonic ztlumila televizi a prohlásila: „Pojďme si pořídit miminko.“

* * *

Píšu tenhle dopis pomalu, s velkou obezřetností a pečlivostí. Vím, co je v sázce. Každý den mezi jednou a druhou hodinou scházím do knihovny, která je vždycky prázdná a je tam naprostý klid, a většinou napíšu zhruba jednu stránku o rozsahu A4. Někdy taky dvě. Už teď si troufám říct, že dopis bude mnohem delší, než jsem měl původně v úmyslu. Snad ho dočteš až do konce. Když jsem se rozhodl to všechno sepsat, věděl jsem, že je toho tolik, co musím obsáhnout, vlastně celý svůj dosavadní život. Netušil jsem ale, jak očištné je zaznamenávat myšlenky na papír. Je to přesně tak, jak říkala Ruby. Když si vybavuju jednotlivé vzpomínky, je to, jako bych události v nich obsažené prožíval znovu. Popořádku jednu za druhou. Nesmím nic vynechat. Abys dokázala pochopit, co se stalo v říjnu, potřebuješ vědět, co tomu předcházelo. Nesmím vynechat ani události, které se na první pohled mohou zdát bezvýznamné. Na všem záleží, proto musím psát i o nich. Až tenhle dopis dostaneš a podržíš ho v dlani, ucítíš, jak je můj život těžký. Vlastně byl.

* * *

Možná to o mně nevíš, Lucy, ale jsem opravdový Samotář, protože pocházím z místa zvaného Samoty u moře. Jsou vměstnány do úplné špičky nejsevernějšího výběžku ploché přímořské krajiny západně od Bowlandského lesa a celoročně jsou bičovány západními větry přicházejícími z Irského moře. Všechny místní hospody se jmenují *U Kotvy* nebo *Na Rybářské lodi*. Jen jedna se jmenuje *Zadnice mořské panny*. Nevzpomínám si ale, že bych na Samotách v přístavišti někdy viděl nějakou opravdovou rybářskou loď. Připlouvaly tam jedině v Den kulturního dědictví, který se na Samotách oslavoval každý rok na připomínku zašlé slávy tohoto městečka. Táta vždycky zaparkoval se svým transitem u přístaviště, přinesl hranolky a společně jsme pozorovali, jak připlouvají lodě. Připlutí každé z nich ohlašoval jeden stařík s mikrofonom. Důchodci shromáždění na břehu tleskali, artriticky se skláněli nad kočárky s vnoučaty – většinu vnoučat na Samotách člověk nikdy neviděl s rodiči – a ukazovali směrem k lodím.

Toto město kdysi prosperovalo. S Irským a Keltským mořem na západě a Severním průlivem bohatým na lososy a tresky na severu byly Samoty rybářským rájem. Lidé měli peníze. Spoustu peněz. Nové domy rostly jako houby po dešti. Do Samot se stěhovaly rodiny z celého severozápadu. Najednou tu bylo tolik dětí, že bylo nutné postavit další školu. Jenže potom byla přijata *Společná rybářská politika* a Samoty začaly téměř přes noc skomírat. Rybolov v podstatě ustal. Zásoby peněz vyschly. Rodiny se odstěhovaly. A ti, co zůstali, bojovali o přežití. Novou školu zavřeli. Zhruba v době, kdy jsme se seznámili s Victorií, už tu nežili skoro žádní mladí lidé. Pracovní příležitosti se přesunuly do sousedních měst. Samoty se proměnily

v čekárnu na smrt. V roce 2015 patřily Samoty k evropským městům s největším počtem sebevražd na obyvatele. Městská rada nechala postavit ploty podél všech promenád, aby zabránila lidem – hlavně mladým mužům – vrhat se do moře. Město vypadalo jako obrovský vězeňský dvůr. Pokud se člověk na Samotách nenarodil, neměl důvod tam nadále zůstat. Přízvisko „Samotáři“, kterým nás začali nazývat, bylo neradostným symbolem těch, kteří se pro tento způsob života dobrovolně rozhodli. Stalo se symbolem vytrvalosti a odolnosti.

Takže když Victoria prohlásila: „Pojďme si pořídit miminko,“ ani mě to příliš nepřekvapilo. Mladé ženy na Samotách neměly příliš na výběr, co by jiného mohly dělat.

Během roku 2013 jsme se bezúspěšně snažili o početí. Výsledkem našeho úsilí za prvních devět měsíců bylo jen pár zpožděných period. Victoria si však se stoickým klidem udržovala optimistický přístup. A tak jsme v našem úsilí pokračovali. Vždyť se snažíme teprve devět měsíců, prohlásila. Potom se z devíti měsíců stal rok. I v průběhu dalších měsíců se upínala ke svému snu jako k výhře v loterii. V té době jsem ji nesmírně miloval. Udávala mému životu – vlastně životu nás obou – směr a cíl. Já jsem taky toužil po dítěti, abys mě špatně nechápala, vážně jsem si moc přál, abych se stal otcem, který by mohl svou dceru nebo syna vozit transporterem do přístaviště, kupovat jim hranolky a společně s nimi v Den kulturního dědictví sledovat příplouvající lodě. Ale ještě mnohem víc jsem toužil po tom, aby byla Victoria šťastná. Muž dokáže žít v osamění i v takovém městě, jako jsou Samoty. Dokonce se mu může dařit dobře, pokud nepotřebuje ke své spokojenosti společnost.

Žena bez dítěte však na Samotách chřadne jako město samotné, zanikající a zbytečné. Myslím, že bychom mohli být s Victorií šťastní, kdybychom měli dítě. Cítila by se naplněná a spokojená, a tím pádem bych byl spokojený i já. Jenže měsíce ubíhaly a postupně mi začala připomínat někoho, kdo hází do hracího automatu jednu minci za druhou a s rukou na páce čeká na jackpot. Zároveň se mučí obavami, že když od automatu odejde, jackpot určitě padne hned při následující hře. Její umanutost postupně nabyla rozměrů určité duchovní krize. Jako kdyby procházela nějakou zkouškou. Prostřednictvím iPadu hltala fámy a spekulace z celého světa, které se objevovaly na nejrůznějších fórech věnovaných těhotenství. Když mi předčítala z některých internetových stránek, znělo to téměř nábožně. *Povstaňte a vítězte!, Pokud noc dosáhne svého nejtemnějšího bodu, každým následujícím okamžikem se začne rozednívat.* Byla to klišé. Dávala jí však naději, takže mi zas tak nevadila.

Prvního ledna, čtyři roky po našem seznámení, jsme přijeli za mou matkou na tradiční novoroční pečínku, jenže máma doma nebyla, i když jsme byli dopředu domluvení. Byla strašlivá zima. Zavolať jsem jí na mobil. Řekla mi, že stojí na pláži a čeká na mě. Okamžitě mi bylo jasné, že něco není v pořádku.

U moře foukal doslova biblický vítr. Moře bylo daleko od pláže a písek se rozprostíral téměř k horizontu. V dálce jsem uviděl stát temnou figuru ve tvaru kříže. Postava s roztaženými pažemi. Rozběhl jsem se k ní. Když jsem se k ní blížil, s úlevou jsem poznal matčin kabát a vysoké boty. Nahýbala se zády proti větru, oči měla zavřené a tvářila se euforicky. Po zběsilém běhu jsem sotva popadal dech a opřel jsem se rukama o kolena. Připadal jsem si, jako

kdybych se před ní klaněl. Najednou se jí vítr prudce opřel do kabátu a ona mi vpadla do náručí.

„Danieli!“ vykřikla do burácející vichřice.

„Mami, co tady děláš?“

„Kde je táta?! Měl tu být už před hodinou!“

„Táta přece nežije, mami!“

V transporteru Ivy nepromluvila ani slovo. Seděla shrbená a tvářila se trucovitě jako malé dítě, zatímco Victoria jí masírovala ramena a paže, aby ji alespoň trochu zahřála. Když jsme zastavili na červené, po očku jsem ji pozoroval. Najednou působila neskutečně křehkým dojmem. Zničehonic tak neuvěřitelně zestárla. Do té doby jsem ji považoval za nezničitelnou. Budila vždycky respekt, stačilo, aby pod jejími kroky zavržaly parkety za dveřmi do mého pokoje, a kamarádi se už zvedali k odchodu. Nedokázal jsem si ji ve svém nitru spojit s touhle chřadnoucí, poraženou ženou sedící po mém boku. Polil mě stud. Kvůli tomu, že jsem si neuvědomil dřív, jak ji opouštějí síly. Že není nepřemožitelná a že je to jen obyčejná žena. Sice lepší a silnější než kdejaký muž, ale pořád je to jen zranitelná lidská bytost.

Následujícího rána jsem ji odvezl k praktickému lékaři. Po stanovení oficiální diagnózy zavládla v domě mé matky atmosféra smrti. Začal jsem si všímat, jak na všem ulpívá prach, jak se ve spárách mezi dlaždicemi usazuje špína a v rozích visí pavučiny. Nechápal jsem, jak je možné, že to do té doby unikalo mé pozornosti. Zatímco jsem se věnoval úklidu, před očima se mi rozběhl proud hořkosladkých vzpomínek. Vybavil jsem si, jak mě táta koupával, když jsem byl ještě batole, a maminka za námi pokaždé přišla s ručníkem a dětským

zášypem v ruce, potom na mě lahvičku namířila a zmáčkla, takže mi oblak bílého prášku pokryl celé břicho. Taky jsem si vzpomněl, jak jsem uprostřed noci proseděl hodiny za dveřmi ložnice rodičů a usedavě plakal. Máma se mi o pár let později svěřila s tím, jak zoufale toužila vstát a utiřit mě, ale táta jí to nedovolil. Jen jí – zcela správně – vysvětlil, že z toho musím vyrůst. Postupně jsem si vybavoval všechny oslavy narozenin a Vánoc a návraty domů z prázdnin, kdy měl člověk najednou pocit, že je dům o něco menší, než jak si ho pamatoval z doby před svým odjezdem. A potom období, kdy tatínek bojoval s rakovinou. A o co byl dům hlučnější, když táta zemřel, protože máma chodila z místnosti do místnosti a všude pouštěla rádio, takže v celém domě vyhrávala stanice Radio 4.

S Frankem se seznámila na smuteční hostině po otcově pohřbu. Uspořádala ji v kriketovém klubu. Ne že by otec někdy hrál kriket, ale právě tady všechny rodiny ze Samot pořádaly rodinné sešlosti a večírky – ať už v rámci nejrůznějších oslav či v rámci smutečních hostin. Vzpomínám si, jak jsem vyšel ven, abych unikl před přehnanou pozorností otcových příbuzných, díval jsem se dovnitř oknem a pozoroval mámu, která seděla u stolu naproti nějakému muži. Vybavuji si její uplakaný úsměv, zatímco on bez ustání hovořil. Ona jen poslouchala a přikyvovala. Úplně vidím před sebou jeho prošedivělý hustý plnovous a hranaté obroučky brýlí, z pohledu zezadu předsunuté před tváří. Vidím, jak se k ní naklání přes stůl a bere matčiny ruce do svých dlaní.

V následujících měsících jsem potkával Franka stále častěji. Přicházel opravovat věci v domácnosti, přinášel různé věci, jídlo, kuchyňské potřeby i peníze. Začal jsem v kuchyňských zásuvkách

narážet na křesťanské brožury. *Blahoslavení jsou ti, kteří truchlí, neboť budou utěšeni.* Od začátku se mi nelíbil. V jedné chvíli jsem to mámě řekl. Vynadala mi, že jsem příliš kritický. Je to milý osamělý muž, pronesla, taky přišel o blízkého člověka, stejně jako my. Nakonec začala být moje matka závislá na Frankově společnosti. Najednou mu připadalo „logické“, aby se k nám nastěhoval a začal s námi žít.

Byl chytrý. Bezvadně to s námi sehrál. Zavedl do naší domácnosti nové zvyky – nejdříve jen maličkosti, například že jsme museli čekat s večeří, než se vrátí domů, což bývalo občas dost pozdě, a taky že jsme se před jídlem museli pomodlit, což jsme dřív nikdy nedělali. Potom začal zavádět další pravidla. Máma se už nesměla dívat na své oblíbené seriály. Prý jí po nich degeneruje mozek. Žádné rádio. Pokud jsme potřebovali nějakým způsobem zaplnit ticho, měli jsme ho zaplnit rozjímáním a modlitbami. Vyhodil z polic otcovu „brakovou“ literaturu a nahradil ji biblí, fotografiemi jeho rodiny (se kterou jsme se nikdy nepotkali) a svatými obrázky. Nejsem si jistý, kdy přesně začal mou matku týrat.

Děsil mě. Vždycky byl oblečený do černého skoro jako nějaký kněz. Prošedivělé vlasy, které mu dosahovaly k límečku, měl husté a huňaté stejně jako vousy a v mých dětských očích mu propůjčovaly vzhled zlého krále z pohádky.

Jednou v noci, bylo to asi rok po tom, co se k nám Frank nastěhoval, jsem vylezl z postele a zamířil na záchod. Cestou jsem uslyšel podivné naříkání. Byl jsem zvyklý slyšet v noci matčiny vzlyky, proto mi bylo okamžitě jasné, že tohle je něco jiného. Přešel jsem po špičkách kolem záchodu a zamířil ke zdroji toho nezvyklého zvuku. Dveře do obývacího pokoje byly pootevřené. Škvírou jsem

nad gaučem zahlédl temeno Frankovy hlavy, její obrys se rýsoval proti světlu z televize. Na obrazovce jsem spatřil postavu muže naklánějící se nad nahou ženou, která měla v ústech roubík a byla přivázaná k dřevěnému stolu. Muž měl na tváři masku mexického zápasníka. Žena na muže hleděla s hrůzou v očích. Vyděšeně cloumala stolem. Frank si sundal brýle a položil je na konferenční stůlek, jeho pohyby byly pomalé a rozvážné. Potom se zvedl z gauče a přistoupil k obrazovce. Byl rovněž nahý. Díval jsem se dál, protože jsem se bál pohnout. Když začal zrychleně oddychovat, využil jsem příležitosti a rychle se vrátil do svého pokoje, kde jsem zůstal až do rána, neschopný zamhouřit oka. Držel jsem to tak dlouho, jak to jen šlo, ale nakonec jsem se počůral.

Myslím, že to byla moje první zkušenost se sexem.

Od té doby jsem měl problémy se spaním i s usínáním. Každou noc jsem přitáhl prádelník ke dveřím, abych je zablokoval, pro svůj pocit bezpečí. Proti čemu jsem se chránil, mi nebylo úplně jasné, protože Frank se mě nikdy ani nedotkl. Známký ve škole se mi začaly horšit. Pořád jsem byl unavený. Každý mě štvál, obzvláště učitelé. Jednou jsem o polední přestávce dostal do zadku kopacím míčem. Byla to nehoda a dítě, které si přišlo pro balon, bylo mladší než já. Zvedl jsem míč, přistoupil k tomu malému klukovi a vši silou jsem ho s ním udeřil obličejem. Upadl na zem a mě poslali do třídy. Zlomil jsem mu nos. Přišel mě vyzvednout Frank. Neřekl ani slovo a já mu taky nic neřekl. Ze způsobu, jakým práskl dveřmi u auta, se ale dalo poznat, jak to v něm vře vzteky. Toho večera odložil u stolu příbor a pronesl: *Zopakuj mamince, co jsi mi předtím pověděl.* Hlesl jsem, že netuším, na co naráží. *Nelži, Danieli, a zopakuj jí, co jsi mi v autě*

vyprávěl. *Jak by sis přál, aby maminka umřela místo tvého otce.* Hlas měl dokonale vyrovnaný a byl klidný. Pohlédl jsem na svou matku. Zbledla bolestí. Nic takového jsem nikdy neřekl, ujistil jsem ji. Frank zavřel oči. *Král se však bude radovat; Bůh bude chloubou všech, kdo přísahají při něm, a budou zacpána ústa těm, kdo zrádně mluví,* pronesl. *Nyní se podívej na svou matku a řekni jí, že se omlouváš.* Podíval jsem se na ni. *Řekni to!* Omlouvám se, vypravil jsem ze sebe. *Za co?* Nedokázal jsem to vyslovit. *Danieli, za co se... omlouváš?* Omlouvám se za to, že jsem si přál, abys umřela místo tatínka. *No vidíš. Ani to nebylo tak těžké, vid? Ještě je naděje, že z tebe něco bude,* prohlásil. Vzápětí zvedl vidličku a zapíchl ji do pastýřského koláče.

Nedlouho potom došlo k děsivé události, při které jsem Franka udeřil francouzákem. Když jsem viděl, jak se mu blýsklo v očích, na krátký opojný okamžik jsem zadoufal, že mi ránu vrátí a že by ho moje máma mohla konečně vyhodit. Místo toho se prsty dotkl stružky krve, která mu stékala po tváři, nasadil si brýle zpátky na nos a potom ledově tichým tónem oznámil, že mi dá ještě lekci.

Když se na semaforu znovu rozsvítila zelená, mé nitro zaplavily všechny tyhle vzpomínky jako přílivová vlna, zatímco mámě se vpíjely slzy do límce u dlouhého pleteného svetru. V té chvíli jsem si uvědomil, že Frank svůj slib splnil. Dal mi vážně důležitou lekci.

V následujících šesti měsících jsme se s Victorií dál pokoušeli o miminko. Jenže já měl plnou hlavu starostí o mámu, která scházela před očima. Bylo těžké dívat se na to, jak se zoufale snaží to doma sama zvládat.

Zhruba v té době začala Victoria podléhat nejrůznějším pověrám. Zmanipulovaná názory na ženských těhotenských fórech se začala chovat podivně. Například přestala jíst ovoce. Vyhodila všechny čisticí prostředky a začala používat jen ocet a vodu. Strkala nohy do vodních nádrží a nechala si okusovat odumřelou kůži od rybek. Pouštěla si na iPadu „skladby“, u kterých nebylo slyšet nic než ticho, jejich zvuk se však údajně odehrával v neslyšných kmitočtových pásmech, které měly stimulovat její vaječníky. Nic z toho mi nevadilo, dokud nezačala odmítat návštěvy u mé matky. Jednu neděli Vic prohlásila, že se necítí dobře a že by raději zůstala doma. Zdálo se mi, že si vymýšlí, ale nenaléhal jsem na ni. Prožívala těžké období – už jsme se snažili o miminko celých osmnáct měsíců – a já jsem si říkal, že třeba jen potřebuje trochu času sama pro sebe. Jenže když se mnou odmítla jet i následující neděli, musel jsem se ozvat.

„Já vážně nemůžu, Dane,“ pronesla.

„Víš, jak je pro mě důležité, abys jela se mnou.“

„Nejde to.“

„Proč ne?“

„Dane, prosím, nenuť mě,“ hlesla sotva slyšitelně. Cítil jsem, jak začínám být vytočený. Zaťal jsem ruce v pěst. Nedokázal jsem si pomoci. Bouchnul jsem vší silou pěstí do polštáře vedle ní. Victoria sebou trhla a pár vteřin jsme v napjatém tichu pozorovali jeden druhého, dokud jsem se nevyřítíl na chodbu.

Ivy se toho dne přestala na Victorii ptát. Zdálo se, že se propadla do jiné časové dimenze, kamsi do minulosti. Jak jsme teď sedávali u stolu sami dva, připomínalo mi to dobu po otcově smrti. Cinkání našich příborů doprovázela jen nedělní rozhlasová hra.

Když jsem se vrátil domů, Victoria byla v horní koupelně ve vaně, iPad nechala ležet na gauči. Odemkl jsem ho, heslo bylo její datum narození, a otevřel prohlížeč Safari. Očividně byla na těhotenském fóru velice aktivní členkou. Vyskočilo na mě několik dalších potrhých návodů, jak otěhotnět, které ještě nevyzkoušela. Třeba živit se jen mořskými plody a špenátem. Nebo dávat si ledovou koupel okamžitě po sexu. Zdvihnout po sexu nohy nahoru. Nosit jen oranžovou barvu. Seznam pokračoval ještě dál. A potom jsem narazil na příspěvek, ze kterého se mi sevřely útroby úzkostí. Měl nadpis: *POKUD SE POKOUŠÍTE OTĚHOTNĚT – PŘEČTĚTE SI TOHLE!* Katrina pracovala v domově pro seniory. Léta se pokoušela otěhotnět a už se pomalu chystala svého snu vzdát. Jenže potom byl její MMM povýšen (zjistil jsem, že MMM znamená můj milovaný manžel) a ona mohla přestat chodit do práce. Dala výpověď a vzápětí otěhotněla. Narodila se jí dvojčata. Nejdřív to považovala za zázrak. Když však svá dvě miminka jednoho dne s obdivem pozorovala, najednou jí všechno došlo. Uvědomila si, co stálo za jejím nečekaným těhotenstvím. Došlo k němu jen díky tomu, že konečně opustila prostor naplněný smrtí. Už nebyla každý den obklopená umírajícími lidmi. Katrina ve svém příspěvku psala, že je to jediné logické vysvětlení, a proto nabádá ostatní ženy na fóru, aby se *za každou cenu vyhýbaly smrti a místům se smrtí spojenými!!!* (do této kategorie spadaly čekárny praktických lékařů, domovy s pečovatelskou službou, pohřby a hřbitovy). V závěru článku byla připojena ještě douška: *Jestli je někdo z vašich známých nemocný, nebo dokonce umírá, nesmíte se s ním dál stýkat. Nesmíte dovolit, aby jejich smrt bránila rozpuštění nového života ve vašem lůně.* Následovaly stovky komentářů a tisíce